

ОТНОСНО НЕОБХОДИМИТЕ И ДОСТАТЪЧНИ УСЛОВИЯ

Всичко е взаимосвързано и обусловено. Всяко следствие едновременно е причина, а причината едновременно следствие на друга причина. Не съществуват *“природни закони”*. Съществуват *природни зависимости*, които са *всеобхватни*. *Законите* са създадени от човека и представляват задължителни правила на поведение. Понякога, увличайки се, същият този човек-законосъздател разпространява своите закони върху всичко, подменяйки даже *природните зависимости*. Тази *“подмяна”* обаче си откъщава, засипвайки го с маса неприятности. Въпреки това, следствие на естественото си твърдоглавие и непреодолим инат, той най-безотговорно продължава да пренебрегва *природните зависимости*. Тук възниква въпросът: *до кога така, бе, твърдоглаво човече? Внимавай, защото ще си чутиш дебелия глава! Не сечи клона, на който седиш!*

За да се отговори обосновано на този *логичен въпрос* следва да се изяснят всички необходими и достатъчни условия, при които *въпросният твърдоглав човек* се е появил и просъществувал.

В наша предишна публикация¹ въз основа на достоверни литературни данни^{2,3} ние уточнихме, че *“съвременната земна човешка цивилизация води началото си от преди около 55 млн. години в началото на долния Еоцен”*. Сега ще изясним какви са били условията, *респективно зависимостите*, при които тогавашният *твърдоглавец* е успял да се задържи и просперира чак до наши дни. Тези условия най-общо могат да се разделят на три вида: *флора, фауна, атмосфера*. Те обхващат целия *Еоцен (долен, среден и горен)*, *продължил около 15 млн години*, *целия Олигоцен (долен, среден и горен)*, *продължил около 16 млн години*, *целия Неоген, обхващащ целия Миоцен и Плиоцен, продължил около 24 млн години* и *целия Кватернер, обхващащ целия Плейстоцен и Холоцен, продължаващ около 2 млн години и в настоящия момент*.

Съобразно *Историчната геология*³ през Еоцена и Олигодена (от преди около 57 до 26 млн год) са преобладавали *покритосеменните растения*. *Върху цялата земна кора имало две фитогеографски зони, свързани с очерталите се климатични зони*. *Едната от тях се нарича южна или тропична*. Тя заемала *Западна Европа, южните части на Руската платформа и на изток Южна Азия и Мексико*. Тази зона се характеризира с много *лаврови и миртови растения, палми, гигантски хвойнови растения, секвоя, тис, тропичен дъб, големи по размери папрати и др.* Другата зона била на север от *тропичната*. В нея *виреели предимно широколистни покритосеменни растения: дъб, бук, кестен, бреза, бряст, калина, топола, а от хвойновите – тис, секвоя и ела*. Тя била с *умерен климат*.

През *Миоцена (от преди около 26 до 14 млн год)* *флората* се различава от тази през *Еоцена и Олигодена по родов и видов състав*. Тя била обособена във *фитогеографски зони*, много приличащи на *днешните*. За отбелязване е обаче, че в края на *Миоцена става едно смесване на флората в южната (тропичната) зона*.

Тази зона тогава започнала да се променя в смисъл, че *наред с тропичните растения се появяват и растения, характерни за умерената зона*. Растителната покривка в края на Миоцена прилича много на съвременната в *источната част на Северна Америка, Япония и Югозападен Китай*. В северната зона се срещат преди всичко широколистните растения *топола, върба, воден орех, хвойна, ела, бор, секвоя, три вида бук, ясен и клен*, което говори, че тази зона е била с умерен климат. Най-характерното за флората на Миоцена, е че се проявява *изместване на топлолюбивите растения на юг*. В резултат на това изместване вече се проявява плиоценска умерена зона, която много прилича на днешната умерена зона. През Плиоцена (от преди около 14 до 2 млн год) фитогеографската картина е почти същата, както днес (с малки изключения). В южната зона характерни за Еоцена и Олигоцена се запазват само някои топлолюбиви растения, като *платана, палма, лаврови, южен дъб и др*. В северната зона, която била характерна за Еоцена и Олигоцена, през Неогена (Миоцена и Плиоцена) (от преди около 26 до 2 млн год), също настъпват някои изменения, като започват да се появяват някои по-характерни за днешния климат растения: *трепетлики, брези, иглолистни и др*. От Атлантическия до Тихия океан се очертават онези фитогеографски зони, които наблюдаваме сега.

От сухоземната фауна най-интересни били представителите на *гръбначните*. Големите *рептилии от групата на динозаврите* измират в края на *горната Креда* преди около 73 млн год. На тяхното място през Палеогена (през Палеоцена, преди около 62 млн год) бързо развитие получават *бозайниците*. В началото на Палеоцена те били само с малко по-значителен ръст, отколкото през *Кредата*. Едва през втората половина на Палеогена започва тяхната *диференциация*. Отначало през Еоцена от групата на *хищниците* живеели представителите на *Creodontia*, като например *Oxyaena* и *hyaenodont* и едва в края на Еоцена (преди около 47 млн год) се появяват сегашните *истински хищници (Carnivora fissipedia)* с добре развити зъби. От клона на *копитните* през Палеоцена живеели представители на *Condylarthra* и други *копитни животни*, които притежавали признаците на *чифто- и нечифтокопитни*. През Еоцена тези два клона вече се обособяват в две групи: *нечифто- и чифто-копитни*. В групата на *нечифтокопитните* се появяват *първите представители на конете*, например *Hyracotherium*. Те имали големина колкото *днешното куче*. Били с *три пръста или три копитца на задните крака и четири на предните*. През Олигоцена (преди около 30 млн год) тяхните представители били по-свършени. Такъв е бил *Mesohippus*, който имал *по три пръста както на предните, така и на задните крайници*. От него през долния Миоцен (преди около 25 млн год) произлиза *Parahippus*. През средния и горния Миоцен (преди около 16 млн год) живял *Merychippus*, на който вече се очертава *само едното копито*. В началото на Плиоцена (преди около 12 млн год) се появява *родът Hiparion* и в края на Плиоцена (преди около 5 млн год) – *родът Pliohipus*. Появяват се и *първите носорози*. Отначало те били *безроги*. От тях по-характерен бил *родът Hyrachyus*, който живял през *средния Еоцен*. По-късно, през Олигоцена и долния Миоцен, се появява *родът*

Indricotherium, който напомнял съвременните носорози. Още по-късно (през Плиоцена) се появява и родът *Rhinoceros*, който бил с добре оформен рог и много приличал на съвременния носорог. Други нечифтокопитни били представителите на семейство *Titanotheriidae*. Много характерен бил родът *Titanitherium*, който живял през Олигоцена. От чифтокопитните се появяват първите хоботни (*Matritherium*- горен Еоцен, *Palaemastodon*- долен Олигоцен), както и първите представители на гризачите, насекомоядите и приматите. Още в края на Олигоцена и началото на Миоцена (преди около 26 млн години) гръбначните животни се изменят значително. Старите хищници и редица чифто-и нечифтокопитни, характерни за Палеогена, измират. На тяхно място се явяват други бозайници, които много приличат на днешните хищници. През долния и средния Миоцен (преди около 20 млн год) фауната на Северна Америка и Евразия се развива самостоятелно. Така в Евразия се появили сравнително големи групи от хищни животни, кучета, котки, махайродуси, хиени, мастодони и др., от копитните - рогат елен и носорози и от приматите-маймуните. В Евразия напълно отсъстват или слабо се развивавт еднокопитните - прадедите на конете. В Северна Америка по това време липсват хоботните (мастодоните), няма и маймуни. Появили се малко хищници, тук-там се срещали кучета и махайродуси. Там голямо развитие получават копитните. През горния Миоцен и Плиоцена (преди около 20 до 5 млн год) става смесване на североамериканските и евразийските животни, в резултат на което се появяват най-разнообразни групи от гръбначни, които са населявали много гъсто Евразийския континент. Находки от тези групи са намерени близо до Атина до селището Пикерми, датирани от преди 12 до 5 млн год. Тази гръбначна фауна е известна като пикермийска. Тя била представена от безроги носорози (*Aceratherium*), много хоботни (*Mastodon*, *Dinoterium*), най-различни антилопи, жирафи, хипариони, хиени и човекоподобни маймуни. През втората половина на Плиоцена (преди около 10 до 5 млн год) много от животните, които обичали по-топлия климат, се оттеглили на юг. Същевременно било извършено придвижване от Индия на север на хоботните (*Elephas meridionalis*), някои бизони и мечки (*Ursus*). В Северна Америка по това време получват значително развитие някои мастодони и носорози. В Южна Америка се появяват и развиват някои представители на копитните и гризачите, чиито потомци живеят и днес.

От морските организми от голямо значение са морските безгръбначни. От първаците са характерни нумулитите и орбитоидеите, тъй като те имали широко разпространение, особено във водните басейни на Южното полукълбо. Голяма част от тях били дънни, което означава, че обитавали в по-плитките шелфови води. В северните зони живяли така наречените диатомеи. Освен нумулитите са живяли още и редица едноклетъчни: алвеолини, опреклини, орбитоидеи и др. На второ място трябва да се подчертае значението на морските гъби, корали, миди и таралежи. По-голямо значение от тези групи животни за стратиграфията на Палеогена имат някои таралежи, миди и охлюви. От мидите особено развити са

били родовете *Pecten*, *Spondylus*, *Ostrea*, *Cicullea* и *Pectenocytus*, а от охлювите-родът *Cerithium*. От морските гръбначни били характерни китовете, морските крави и много костни риби.

От така изложеното състояние на фауната през целия Неозой още от преди около 67 млн год са на лице всички необходими и достатъчни условия за нейното съществуване в съвременния и вид, като за сухоземната фауна най-интересни са представителите на гръбначните, проявени чрез бозайниците и за морската фауна проявени чрез китовете, морските крави и много костни риби.

По този начин липсват каквито и да са природни зависимости, които биха попречили на появата и развитието на най-важния гръбначен бозайник – хомосапиеуса в началото на Еоцена преди около 55 млн год.

Тук се налага да споменем и най-важното условие за появата и съществуването на всичките компоненти на флората и фауната – земната атмосфера. Сред съвременното световно научно братство битува поверието, че тя е следствие от “дишането на компонентите на земната флора”. Това поверие-твърдение безусловно е неадекватно на природните зависимости. То просто означава да поставиш каруцата пред коня, тъй като за да “диша” флората трябва да има както да диша, т.е. земната атмосфера се е появила преди земната флора. Това според нас се е извършило при падането на астероиди върху водното покритие на земната повърхност, които пробиват вече втвърдената земна кора и нахлуването на огромни количества вода, т.е. паракислород, в нейната нажежена течна компонента по фундаменталната принципна схема^{1,4}

Вода => пара => междинни веществени формирания => равновесни веществени елементи

Така са се образували всички природни богатства, включително и атмосферните компоненти – “букетът” **C, N, O**. Понастоящем астероиди не падат и добавена атмосфера липсва. Единствено елементите на флората крепят крехкото атмосферно равновесие чрез тяхния фотосинтез.

Завършваме с призива: “*Неадекватно хомосапиеусче, прояви капка разум, не изсичай горите за лично обогатяване, защото те даряват живот на всички !*”.

Литература

1. **Данчев Р. и Ю. Данчев.** Поглед в земната кора. КОНТАКТ 2004. Тринадесета научно-технологична сесия. ИНГА. София, 2004.
2. **Кремо М. и Р. Томпсън.** Тайната история на човешката цивилизация. ИК “Бард” ООД. С., 2003.
3. **Бошев Ст.** Исторична геология. ДИ “Техника”. С., 1971.
4. **Danchev R. and J. Danchev.** On the genesis of the substantial (chemical) elements. Сп. “Екология и индустрия”. Т.6 №1, 2004.